

MURS

Un relat de: [Anna Tarré Pedreira](#)

Ja fa quatre anys que la Susan viu sota l'asfalt de Nova York. Com ella, durant la tardor de l'any 2072, milers de ciutadans estatunidencs i europeus van ser seleccionats per l'evacuació i traslladats a 5000 quilòmetres sota terra.

Des de finals del segle XX, polítics i científics predeien la fi de la humanitat, proclamant que el causant de tal desgràcia imminent seria el mateix Homo sapiens i reiterant la necessitat d'un canvi contundent. Davant el perill que suposava l'home per l'home, les ciutats més desenvolupades es van reunir, durant els anys 50 del segle XXI, per idear i dur a terme un pla d'acció aprovat per majoria absoluta. Aquest projecte el configuren tres pilars: eliminar els individus de l'espècie que són considerats una amenaça, protegir de la massacre la població seleccionada i traslladar els supervivents a una de les llunes de Júpiter, on hi ha les condicions necessàries per a la vida humana. Actualment, aquest últim pas es fa del tot necessari, ja que l'agressivitat dels virus utilitzats durant la guerra biològica ha produït la fi de la vida a la terra i la impossibilitat de la seva regeneració.

L'espai subterrani, on la població afortunada es resguarda de l'hecatombe mundial, està aïllat hermèticament i s'abasteix d'oxigen mitjançant bacteris transgènics. La rutina dels que encara subsisteixen consisteix en la ingesta diària d'una pastilla que els proporciona els nutrients necessaris i un estat de somnolència perpètua. Abans d'adormir-se, la Susan recorda els murs amb què va començar tot fa dècades i s'imagina com hauria estat la seva vida si no hagués votat a favor del pla d'acció. Quan l'anestèsia comença a fer-li efecte, els militars l'asseguren, mitjançant múltiples cinturons, a un dels seients de la nau espacial i li desitgen bon viatge.